

Тасманський король

Микола Руденко

Останнього тасманця було знищено на початку ХІХ ст.
(Історична довідка)

Я — один. Я — останній. То значить — король.
Є Тасманове море й тасманська земля.
А земля мусить мати свого короля, —
Так сказав мені той, хто давав оцю роль.

Кожен трон на кістках. Та не ради відзнак
Я споруджую трон із людських черепів.
А заради того, що народ мій терпів:
Ті людські черепи я відбив у собак.

У собак, у дерев... Ти заглянь у сади —
Кожна яблуня кров'ю підживлена там.
Нас вбивали для добрив. Здавалось катам:
З тіл людських виростають солодкі плоди.

Більше добрив немає.
Збираю кістки і споруджую з них піраміду страшну.
Скоро я за найвищі дерева сягну.
Я — король, підо мною — мої земляки.

І куди не погляну — маєтки чужі.
Рідні душі — це тільки прудкі кенгуру.
В них живуть мої предки. А сам, як помру, —
Оживу серед них на зеленій межі.

Ген чужинці пливуть до моєї землі,
Щоб орати поля, закладати сади.
Є в них мито — ковток вогняної води:
Адже в них у пошані старі королі.

Я для них божевільний. Та це не нове.
Піраміда моя все росте і росте.

Я тримаю у серці пророцтво святе:
Ця споруда імперію переживе.

Хоч загинув народ, та повір'я старе
Залишилось мені від батьків та дідів:
Хто чекає із трупів солодких плодів,
Той нічого, крім трупів, і сам не збере.